

Wid
Kyrkoherden
Magister

BALTHAZAR
LUNDS
Graf.

Den 16 Novembris
1774.

af J. M. Malmstedt

Stockholm
Tryckt hos Anders Jacobson Nordström, 1774.

✠

118

✠

Det är et saligt wärf, at fridsens bodskap föra,
 Af Jesu kärleks högd rätt lifligt blifwa tånd,
 Med anda lif och kraft af HERRAN wara sänd,
 Af ljuffta känning rörd, at andras hjertan röra,
 Det är ju något stort, at se Guds kärleks råd,
 Des godhets stora kraft med liflig ord förklara,
 At tala hwad man sjelf i hjertat fått erfara,
 At witna om det lif, som gifs af ewig nåd.

Wi hos en älskad LUND här af exempel finne,
 Wi nog des wärde sedt, wår saknad billig är,
 Des bortgång hjertan rör, då samning witnar här,
 Han war en redlig Präst, en Man af HERRANS sinne,
 Hans lefnad, lik et ljus, til fleras tågnad brann.
 Man såg hur hjertans gläd Han sig för Thronen böjde,
 Des mun, Des glada mine en himmelsk tågnad röjde,
 Man såg des inre bögd och rördes lifsom Han.

Han tröttnad' intet af, at ropa til de arma,
 At Hälso-brunnens kraft all sweda lätt förtar,
 At Gud i Christo är wår Bror, wår wån och Far,
 Och hur' Han färdig står, at hjertligt sig förbarma;
 At hela werldens folk må bli Des arbets lön,
 At af en barnslig tro hwar själ bör kärlig blifwa;
 Så war det föremål han ständigt wille drifwa,
 Hwartil han lifligt sad': O Jesu hör min bön!

Hans

Hans hufvudsak war den, at fallna barn påminna,
Hwad ondt, hwad djup af nöd, dem egna vägar ge,
Hur utom Jesu fann man lifwet ej kan se;
Men at war sällhets högd hos Jesum står at winna,
Han talte ofta om hur hjertans wål den mår,
Som ser sin barna rätt och får til målet hasta,
Som slipper otrons tyngd, och får sin börda kasta,
Der olust aldrig mer på glädjens bomar rår.

När gnistan wärmer så, hwad skal då elden göra?
När denna stråls glants en sådan fågnad ger,
Hur skal dess utgång ej i klarhet gifwa mer?
När mörker, swaghet, band, och hinder helt uphöra,
När man i hoppet ren en sådan lycka får,
När bildning åger kraft, at sådan glädje gifwa,
Hur skal war känning öm och dubbelt salig blifwa,
Då löftet om wårt arf i sin fullbordan går.

Det är hwad LUND har kändt och hwad Han nu får smaka,
Han kände Herdens röst och fördes af Hans hand,
Han såg sin arfwelott i glädjens eget land;
Han gick på lifsens wäg och såg sig ej tillbaka,
Hwad här war sälla Wån med liflig wisshet sedt
Hwad i Dess wandrings tid så ljustlig sötma skänkte,
Det hemman ofwantil som för dess ögon blänkte,
Har Jesus Honom nu i full besittning gedt.

Han

Han er vårt sällskap gädd till oförgånglig ära:
Han har med jämna steg till sälla målet nådd
Han har till segerlön en härlig Krona fått
Han i den Nyja Stad får seiosens Palmer bära,
Han gått förut en stund, vi än ha boning här;
Snart flyttnings timan slår, vi slipa snart at förja,
Vi få i sällhet snart et ewigt Nyår börja,
Och det vår glädje gör, at wist wi råkas där.

Men bilden af vår LUND skal wänskap aldrig glömma;
Des tro, Des ämbets-nit, Des lefnad lika war,
Des värde med et ord af tårar witsord har;
Det är hwad sanning sielf skal witna och berömma
Här hwilar BALZAR LUND, en utwald Jesu Wän:
Det är hwad wänner ömt på denna grassen rista,
Det teknar hwad wi ägt och nödigt welat mista,
Det ger i sorgen tröst: Wi råkas snart igån.

Johan Magnus Malmstedt.

J. Malmstedts

Stockholms
universitet

Denna digitala kopia är tillgängliggjord av Stockholms universitetsbibliotek. Upphovsrätten har upphört. Får användas i enlighet med gällande lagstiftning.

This digital copy is provided by Stockholm University Library. Its copyright has expired. May be used according to current laws.

Malmstedt, Johan Magnus

Wid kyrkoherden magister Balthazar Lunds graf, den 16 Novembris 1774.

1774

Stockholms Universitetsbibliotek (ägare/owner)